

ger i Øjeblikket ikke nogen som helst ny Realitet desangaaende, hvorfor der heller ikke kan være noget nyt at sige om Affærens Forløb. Denne Sag er i Virkeligheden afgjort ved den Ordning, som er truffen af den militære Jurisdiktionschef, og for saa vidt er Sagen ude af Verden.

Men nu vil man altsaa fra Højres Side her i Tinget have nedsat et Udvalg til at undersøge, som det hedder i dette Forslag, Soldater-Affæren i Odense og derom give Indberetning til Tinget. Det er altsaa ikke en Undersøgelse, som skal foretages blot paa Basis af de Forhør, som allerede ere forelagte Folketinget af den højtærede Forsvarsminister, men Udvalgets Opgave bliver en videregaaende. Dette Udvalg skal altsaa have Bemyndigelse til at afkræve den højtærede Minister og Administrationen i det hele alle mulige Oplysninger, som man ønsker til Opklaring af denne Sag. Jeg vil derom sige, at jeg forstaar ikke rigtig den Iver, der her gør sig gældende fra de Herrer Side af Højre her i Tinget. Jeg synes, det er noget nyt at se Højremænd saa ivrige efter at faa anstillet saadanne Undersøgelser. De Herrer ville allesammen erindre fra de civile Omraader, hvorledes det ikke altid har været let at faa Højre med til at anstille indgaaende Undersøgelser angaaende Administrationen. Jeg minder blandt andet om det Forslag, der i sin Tid blev forelagt af Socialdemokratiet om Nedsættelse af et Udvalg eller en Kommission til Undersøgelse af Alberti-Affæren. Ved den Lejlighed stemte kun et Par Højremænd for vort Forslag, andre stemte imod, og en Del af dem undlod at stemme. Men nu foreligger der altsaa efter de Herrer Formening et Overgreb fra den militære Administration paa det militære Omraade, og saa vil man straks sætte et saa stort Apparat i Gang som det, her er Tale om. Man har fra den Side flere Gange under denne Sags Behandling talt om, at Officerernes Forhold skulde grundigt opklares. Jeg har nu aldrig tidligere hørt, at der har givet sig nogen særlig Omsorg til Kende fra den Side i Retning af at undersøge Officerernes Forhold ved saadanne Lejligheder. Derfor kommer det mig ogsaa noget uventet i dette Tilfælde.

I al Almindelighed skal jeg sige, at

vort Standpunkt i denne Sag har været, at vi kunne billige den humane arbitrære Afgørelse, som blev truffen fra de vedkommende Autoriteters Side, fordi vi, som saa ofte fremhævet, ikke have Spor af Tilid til Krigsretten, som den er sammensat i Øjeblikket, og der er god Grund til at frygte, at de menige Soldater havde faaet en haard Vand- og Brød-Straf og maaske Tugthus. Vi kunne derfor sammen med mange andre kun glæde os over, at den sørgelige Begivenhed, som i dette Tilfælde kunde have fundet Sted, blev afværget. Vi have altsaa ikke fundet Anledning til at kræve nogen Undersøgelse her; vi tro, at den Afgørelse, som er truffen, er fuldt forsvarlig og fuldt lovlig. Men vi have selvfølgelig intet imod, at man ad officiel Vej bliver bekendt med Enkelthederne i Odense-Affæren udover det, der foreligger ved de fremsendte Forhør, tværtimod! Jeg vil dog fremhæve, at de Oplysninger, som kunne fremskaffes udover Forhørene over Mandskabet og over Officererne, neppe i og for sig ville have nogen Betydning.

Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne beskrev meget nøje, hvor nødvendigt det var at faa alle Sider ved denne Sag opklaret, men, sagde han, vi gaa ikke til dette Skridt, fordi vi have til Hensigt derefter at rette nogen Aktion mod Krigsministeren. Men saa vil jeg gerne spørge det ærede Medlem: hvorfor vil man da have disse Oplysninger? Jeg mener, at Folketinget og Rigsdagen ogsaa uden denne Undersøgelse af et Udvalg vil have Lejlighed til ved at studere de fremsendte Forhørsakter og alt, hvad der er fremført fra Administrationen om denne Sag indtil Dato, i tilbørlig Grad at sætte sig ind i hele dette Forhold. Jeg vil derfor tillade mig at udtale, at vi ikke kunne indse Nyttens eller Nødvendigheden af det foreliggende Forslag. Vi kunne ikke en Gang væge os mod den Tanke, at der ligger politiske Motiver bag det Skridt. Den ærede Ordfører sagde, at det var der ikke Tale om. Nej, det kan jeg saa godt forstaa, at den ærede Ordfører siger, og det kan ogsaa godt være, jeg har ikke Ret til at tvivle om, at det er den ærede Ordførers Mening, men det er jo ikke godt at vide, hvorledes saadan en Sag kan udvikle sig. Vi vide,